KAMÍNKY PO KAPSÁCH

Karolína Kvaš

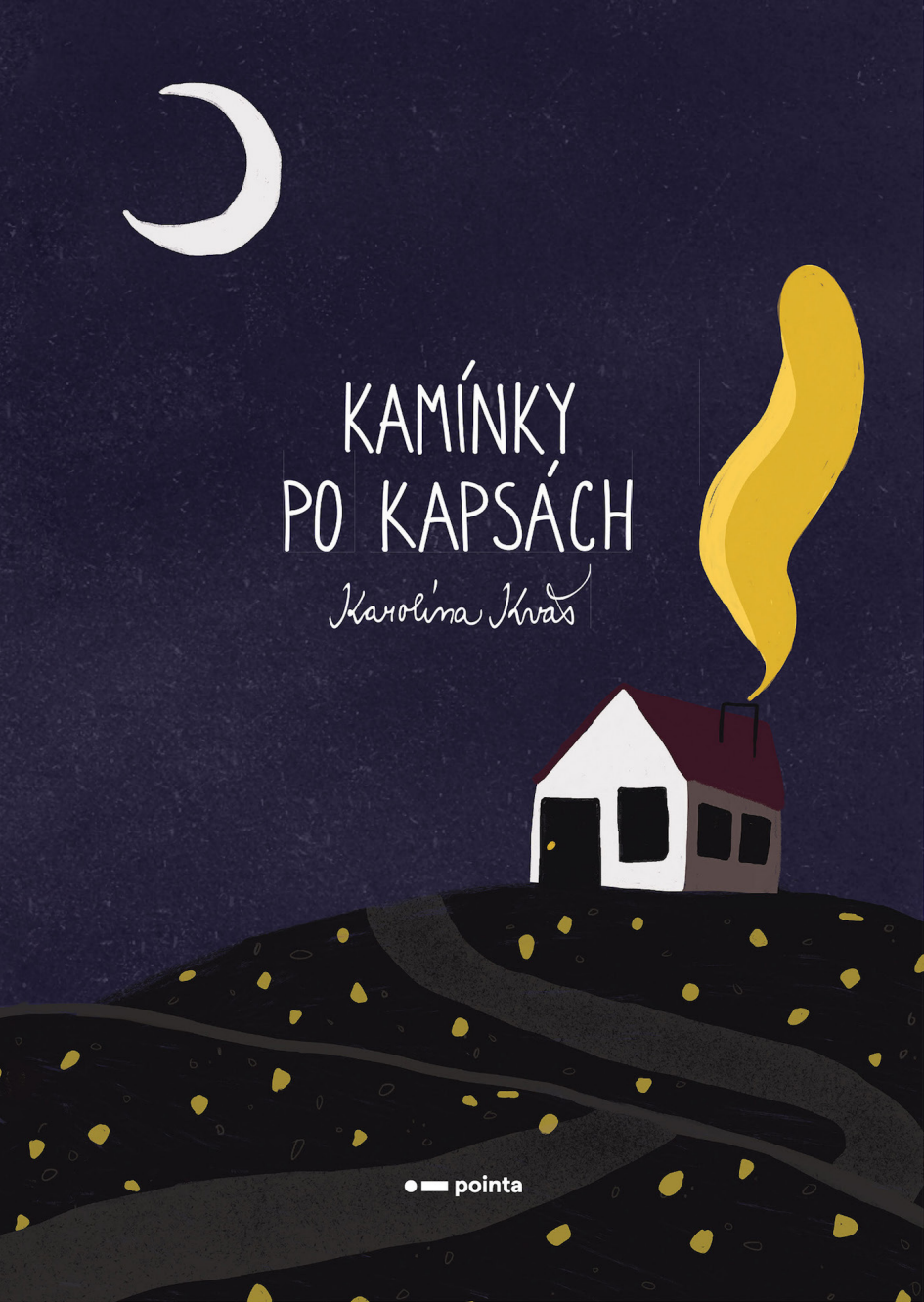

pointa

Kamínky po kapsách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Karolína Kváš

Kamínky po kapsách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KAMÍNKY PO KAPSÁCH

Karolína Kvas

pointa

BLO

UDÍCÍ

PŘEDMĚSTÍ Z LETÁKU

Tak zrovna sedím v posteli, co jsem v ní kdysi den co den spávala. Phyllis ji nechala přesně takovou jako tehdy – růžový květovaný povlečení, velký puntíkatý polštáře… Nádhera. V noci jsem se do ní zabořila a spolu s peřinama mě pohltila i těžká nostalgie. Vzpomněla jsem si, jak jsem do toho polštáře občas brečela, že mě to tu sralo a stejskalo se mi, a teď jsem se tomu tiše usmívala a nechávala se sladce unášet spánkem. Zdála se mi spousta věcí a je to prostě báječný. Phyllisin novej dům je obří! Má ohromnej obývák, úžasnou kuchyň, vzadu zahrádku a takovou tu typickou přední verandu, kde si ráno dáš kafe a pozoruješ sousedy, co zrovna dělají. Celá tahle čtvrť vypadá přesně jako ze Zoufalých manželek – modrý, žlutý nebo bílý domečky jako pro panenky, všude spousta kytek a sousedi, co projížděj kolem ve svejch hybridních autech, mávaj si a pravděpodobně si u toho myslej něco o prdeli.

Cesta sem byla krásná. Kontrast blankytně modrý oblohy s úplně žlutejma kopcema a na nich nízký zelený keříky. Člověk má pocit, že se tam držej zuby nehty a nechápe, z čeho jsou tak zelený. Mezi tím se vinou ty dlouhatánský silnice s ostře žlutou čárou uprostřed, kopečky nahoru a dolů, jak na horský dráze. Hysterickej Brian za volantem, co si furt stěžuje na to auto před náma, že proč je tak veliký, že přes něj nevidí, i když neni co vidět, a taky na to auto za náma, že na nás najíždí, i když je sto metrů od nás. A čim dál jsme od pobřeží, tím častějc člověk vidí takový ty typický rančový ohrady a za nima krávy, co se válej v tý suchý trávě a přežvykujou ji (co asi tak přežvykujou, když je to úplně spálený?!), a z prašnejch cest navazujících na hlavní silnici vyjížděj ty obří americký auta s ohromnejma nákladníma prostorama, který jsou ale většinou prázdný, a za volantem sedí jeden malej člověk schovanej pod slamákem a slunečníma brejlema.

Tady to místo, kde bydlí Phyllis, je celkem vtipný, protože, jak už jsem psala, je to úplně nově vybudovaný předměstí, takový to, co leží kus od „historickýho" centra městečka – pár zlatokopeckejch domků s barevnejma dřevěnejma štítama, jedno velký parkoviště, supermarket, cukrárna, benzínka, Starbucks a hamburgrárna… pak chvíli nic… pak stromy a hlína a najednou zbrusu nová silnice a člověk vjede do týhle nový „osady", co vypadá jak z realitního letáku. Domeček vedle domečku, každej jinak decentně barevnej, všechno vypadá tak idylicky… Ale běda, jak někdo tuhle nádheru naruší! Na všechno jsou pravidla.

Před domem jsou sice nakreslený místa pro auta, ale jakmile ho tam necháš, aniž bys měl za oknem cedulku, že jsi zdejší, ráno budeš mít na autě botičku. Baráčky mají krásný přední verandy, ale zkus si na ni přes den pověsit sušit ručník. Za chvíli tam máš cedulku, že to neodpovídá místní *neighborhood policy*. Uprostřed ulice je „veřejný" bazén s lehátky, ale běda, jak si dovolíš jít tam jako host jednoho z rezidentů, a nikdo tě nezná. Přijde pani, začne se tě ptát, kdo jsi, jestli jsi se zapsal na tabuli příchozích a od koho že jsi, a zprudí tě tak, že se radši zvedneš a jdeš pryč. Už ani nemluvím o tom, že tohle je přesně takový to místo, kde všechno vypadá naprosto nádherně a ideálně, ale sousedi Phyllis z obou stran jsou těžký alkoholici, slyšíš od nich divný zvuky a máš u toho nepříjemnej pocit, že kdyby se tu udělaly domovní prohlídky, minimálně v jednom tom krásnym domečku by ve sklepě našli mrazák plnej rozkrájenejch dětí.

Všude poušť

Máme za sebou první den jízdy, asi ten nejhorší, protože jsme jeli jedenáct hodin – přes Kalifornii a Nevadu – a teď jsme u Cedar Breaks v Utahu v jednom malinkym kempu. Cesta byla nádherná. Přesně ta Amerika, kterou jsem chtěla vidět, druhá strana tý naleštěný americký mince známý po celym světě, plný velkejch měst s obchodama, drahejma autama a divokejma večírkama. Tady člověk jede dlouhý hodiny a nikde nikdo ani nic, jenom malý pouštní keříčky, hrozivě vyhlížející hory, tetelící se vzduch nad rovnou rozpálenou silnicí, která se táhne

donekonečna, a pak jedna osamělá cedule: Caliente – 145 mil. Je to taková ta poušť, kam ve filmech jezděj mafiáni popravovat svoje nepřátele a nemusej ani uklízet jejich těla. Nechají je prostě u silnice a příroda se postará o zbytek sama. Když vám tady dojde benzín, tak jste hodně mírně řečeno v prdeli. Nejbližší město je těch sto čtyřicet pět mil a stejně tak i benzínka. Teda pokud máte štěstí a Caliente je větší městečko, kde nějakou benzínku vůbec mají. Nikde nikdo, signál nechytáte a většinou je tak čtyřicet stupňů, někdy i padesát. My jsme dneska měli štěstí, protože byly nad celou touhle prapodivnou mrtvou plackou stovky načechranejch malejch obláčků jako z bílkovýho sněhu a stupňů bylo asi jenom třicet pět.

Je to neuvěřitelný místo, ta poušť. Hraje všema barvama, skály a kopce jsou chvíli černý, pak červený, pak žlutý, pak hnědý, pak všechno dohromady, ale hlavně jsou pořád děsně daleko. Mezi tím se krčej ty keříčky a nějaký kaktusy, je to krásný, přitom hrozivý a neutěšený zároveň, a člověk je rád, že to vidí, ale jen z auta na pár hodin a pak zas vyjede pryč. Městečka, který jsme potkali, byly jak relikvie, takový pomníčky lidský snahy tu poušť ovládnout. Rozpadlý domy s oknama vymlácenýma od větru, zašlý vybledlý cedule bejvalejch restaurací a benzínek, po silnici se honěj chuchvalce prachu jak v pravým westernovým městě duchů a do toho dvě tři maringotky, který vypadaj stejně unaveně jako všechno kolem. Ale jsou obydlený, protože před nima visí prádlo nebo tam leží vedrem polomrtvej pes. Když to vidíte, napadne vás, jaká je asi pravděpodobnost, že se tu z člověka stane psychotik, a tu flintu, co tu každej má, jednoho krásnýho

dne obrátí sám proti sobě a manželce, takže proti všem v okruhu sto padesáti mil ještě živejm lidem.

Řídila jsem po tý rovný, nekonečně prázdný cestě a po pár kilometrech mi začaly padat víčka. Hudba nepomáhala, Brian spal, tak jsme zastavili v jednom malym městečku, který snad ani nemá jméno, ale naštěstí tam měli na pumpě kafe. Nevim, co to bylo za břečku, ale bylo to snad to nejlepší kafe, co jsem kdy v životě měla. Po těch osmi hodinách jízdy to byla existenciální nutnost a zároveň takovej vzdálenej kontakt s civilizací.

Kaňon na autopilota

Dnešní desetimílovej pochod sice nebyl tak zabijáckej, převýšení skoro žádný, ale deset mil je deset mil. Ty endorfiny na konci za to ovšem stojí! Je srandovní, jak lidský tělo funguje. V jistým okamžiku pochopí, že tohle není cesta do sámošky, ale něco o dost delšího a náročnějšího, a přepne na autopilota, kterej pak sám hejbe nohama, zatáčí, víceméně udržuje tempo a člověk jde a ani o tom už neví, protože to právě díky tomu autopilotu vědět nepotřebuje. Když se pak zastaví, chvilku trvá, než to tělo zas zpracuje, a po takovejch deseti minutách máš nohy najednou jak hadrový. Bolej jak čert, a když je člověk znovu nutí do chůze, vypadá jak ze Shaun of the Dead. A celý je to vlastně jenom pud sebezáchovy. Nejdřív necejtíš nic, protože bůhví kolik toho před sebou ještě máš, a pak zase cejtíš úplně všechno, aby tě snad nenapadlo jít ještě dál.

Nicméně jsme teda zmákli výlet v Grand Canyonu, přičemž počet minutých turistů vzrostl na neuvěřitelných jedenáct za celej den. Vyšlápli jsme na konec trasy a pokochali se výhledem na kaňon, na němž je možná vůbec nejzajímavější to (vedle toho, že některý jeho spodní části jsou starší než dinosauři, že je gigantickej a zformovanej v zásadě všema geologickejma jevama zároveň), že můžete ujít sto kilometrů kterýmkoliv směrem a všechny výhledy na něj vám budou připadat stejný. Je to totiž tak rozlehlá plocha, že i když jedete dvě hodiny autem, máte pocit, že jste se nehnuli z místa. Takže ze všech těch fotek, co mám, po radikální selekci zbydou možná tak čtyři a pod nima bude nápis: najdi 5 rozdílů!

Dnes je tu naše druhá a zároveň poslední noc. Zítra vyrážíme do Zion National Parku, kde strávíme závěrečnej den v kempovacím stylu, a pak hurá do Vegas a zpátky na základnu k Phyllis.

VEGAS

Bože můůůůůj!!!!! Kdo vymyslel tohle divný město? Kterýho vola mohlo napadnout něco tak debilního jako postavit uprostřed pouště jedno gigantický kasino, kolem něj stovky hotelů a jinak nic? Celý je to naprosto absurdní. Stejně jako Benátky, ty jsou taky nesmyslný, ale aspoň krásný. Tohle je hnusný už z dálky, když se to před váma vynoří, jak projedete kopcema. Vypadá to jako nějaká vesmírná základna z Hvězdnejch válek. Nad

tim se vznáší oblak smogu a kolem dokola se vinou obří dálnice s hemžícíma se autama. Pak vjedete dovnitř a je to ještě horší, ještě hnusnější a volezlejší. A to neni všechno. Protože když vylezete z auta, uvědomíte si, že váš zážitek byl značně oslaben milosrdnou klimatizací a že venku je asi tak padesát stupňů, čímž se celý tohle místo stává naprosto nesnesitelnym.

Náš hostel leží někde ani nevim kde, ale vypadá to tu jako v Mexiku. Cedule ve španělštině, pojízdný stánky s buritama a fajitas, oprýskaný barevný nápisy na zdech… Do toho všude ty svítící kasina, neskutečný vopičárny a stovky zablešenejch motelů, do kterejch byste nevkročili ani bez zážitku z filmu *Tahle země není pro starý*. Jediný, co vám napoví, že v Mexiku nejste, jsou po ulici se ploužící černoši, co se navzájem okřikujou, postrkujou a vy trochu nevíte, jestli náhodou nedostanete za chvíli do držky.

Na oběd jsme vyrazili tematicky do mexický jídelny. Bylo to asi pět bloků od hostelu, ale v tom vedru jsme to šli snad hodinu. Pak jsme tam dvacet minut seděli, než si nás někdo všimnul, a chvíli jsme váhali, jestli je vůbec otevřeno. Servírka pokaždý řekla „I'll be right back" a vrátila se za půl hodiny. Jeden černoch vedle nás byl zřejmě zaměstnanec, protože se za celou tu dobu, co jsme tam byli, pokusil uklidit jeden stůl. Dělal to na etapy. Nejdřív odnesl jeden talíř, pak druhej… Když jsme byli v půlce jídla, utíral stůl, a když jsme odcházeli, už na něm měl prostírání, ale příbor pořád ještě ne. No, tak jsme ho tam zanechali jeho pracovnímu nasazení a šli zpátky.

Jenže co teď? Byly dvě odpoledne, vedro takový, že i ve vegetativním stavu (kdy funguje jenom to, co prostě musí) měl člověk pocit, že každou vteřinou omdlí, město hnusný, hostel zavšivenej… Schválně jsme jeli do stejnýho hotelovýho řetězce, ve kterým jsem bydlela ve Frisku, protože ten byl bezvadnej. A tohle bylo přesně to místo, kde tě druhej den ráno najdou znásilněnou a bez hlavy. Nicméně měl bazén, kterej byl teda nechutnej, ale zoufalý chvíle si žádaj zoufalý činy, takže jsme se tam naložili. Přemýšleli jsme, jak to přežít do večera, a jako nejlepší řešení se zdálo nadrtit si celý platíčko xyzalu do piva a doufat, že se vzbudíme nejdřív v deset ráno. Nakonec jsme dekadentně skončili v pokoji u televize nalepený na klimatizaci, koukali jsme na přiblblý reality show a chtěli jsme bejt zpátky v hlíně pod stanem. Závažnost celý situace potom završil budík, kterej jsem nastavila na 5:00, abysme odtamtud vypadli co nejdřív.

Teď projíždíme Nevadou zpátky domů a ta krajina kolem nás se zdá bejt ještě mrtvější a hrozivější než posledně. Minuli jsme nějakou vojenskou základnu, kde končily všechny auta, co s náma do tý doby jely, a od tý chvíle jsme to zas jenom my a poušť… a poušť… a poušť. Na silnici sedí vrány a přetahujou se o rozježděnou ještěrku. Jak se k nim člověk blíží, roztáhnou ty svoje černočerný křídla, vznesou se do vzduchu, jsou obrovský a člověku leze mráz po zádech z toho, jak je to s tím opuštěným, polorozpadlým barákem vzadu